

کتابخانه
جلس شورای
اسلامی

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

کتاب: عقل الشریع و...

مؤلف: _____

موضوع: _____

شماره ثبت کتاب: ۲۱۱۸۵۵

شماره اختصاصی (۱۳۳) از کتب اهدائی: مهری

۱۳۲

۱۳۲/مهری

۲۱۱۸۵۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

خطی اهدائی

۱۳۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

کتاب: عقل الشریع و...

مؤلف: _____

موضوع: _____

شماره ثبت کتاب: ۲۱۱۸۵۵

شماره اختصاصی (۱۳۳) از کتب اهدائی: مهری

۱۳۲

۱۳۲/مهری

۲۱۱۸۵۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

خطی اهدائی

۱۳۲

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

١٢٢
ع

عقل صدر و دهن و عسل

واتح الحرق في هذا المراقع اذ مثل هذه الخوصات غير غريبة الجود لكل قائل او لصانع على الخيال
 او الخوص بل يمكن في كل حكم قل الجدل وعلى علم ان وقوع الجمع كان غيرا ودره غير المنة عليهم بل المنة
 بل عدم توازن الفصل واما في العجب والغريب في ان يقول الصادق عليه السلام لا يجمع بين اثنين من
 ولد فاحتمل ثم تجاسر تجاسر ثم يجمع عليه فيقولوا ان الجمع في زمانهم عليهم السلام كان جائزا
 وانهم لم يعمروا عنه ويحرم ذلك ويغير به مجرد هذه الخوصات والفرق في غير ذلك من غير عليه
 ولا معتد طعن على اليه ان هذا المجمع العجايب الذي لا دون والاسباب وهذا هو الارق
 الحكم عليهم وقالوا لنبهنا الذي هو ظاهر الفاضل من علم العباد وليس شئ من ابدت
 عليه الزواجر القرينة والاخبار النبوية في الجمع في الحكم والفتوى الجاهل والفتوى ووجوب النية فيها
 على العمل بالحق المستند الى القرينة او منه معصومة من غير تحصيل التعويل في الاحكام الشرعية
 على مثل هذه الخوصات وبقائه القصص الواضحة وذلك يظهر في كونه قوله ولو كان من عموها كما
 ينعون السائر شد المنع فانه وقوف على ثابت ان وقوع الجمع في زمانهم باجمهم وراضهم واولادهم
 وهذا علم اليق عليه دليل ولا تعبد على حصره في الفصل بالاراج عليه ولا اثبات الدعوى الاولى
 بالبرهان ليوقع عليها ما اراد ولكن هذه طريقة من في هذا الكلام لما افرد بين خطابه على دعوى
 ببعضها ولا خالفة في الدنيا ولا يفرغ عليها ما هو هذا القيل واليد في نظر كل من يفتي الظلام في
 التطويل في غير ما هو مجرد ايقاع الشك في المسئلة والمختل في الشك قل من في هذا العمل
 في ان لو كان كذلك ان فاه عجز عن ان لا يفتي على الحق الصدوق في ان لا يفتي في الحق المحقق في هذا
 الاصل ومن عليه في العمدة في هذا الباب وبهم الموصول ان مرجعهم في المولية والولاية

يؤمنون بالله وبنبيه وقوله المبالاة لجملة الشئ والاشياء والوظائف الدينية يكون عصبها
موجبا للواحدة كالآخر ومما ذكرناه من احوالهم على ترك الادان حاربهم الله وهم حينئذ يكونون هذه
الاحبار حجة لنا بما عارضهم به هذا القول لان المركز على هذا الوجه يكون شافعا عليهم وتبر عليه
العصا والخطب في ايها المجالس والى كيدوا لتعطيل للماتوا والى كيدوا والى كيدوا
والى كيدوا على المتبعين للاخبار ويطعنون فيهم فاشاء هذا المقام انهم يوقعونهم في احوالهم كاجابة
الوجهين من كل طرف والى كيدوا في حقهم فاهاه ويطعنون عليهم في كل حال فاهاه المقام فانهم
تارة يلقون اليهم انما سبحانه لا اله الا الله في عبد الغافر وتارة يلقون ان الله انما يلقون معية
وانها تعبر عليها والمراد من ذلك انهم ولو تركوها احيا حب الرخص فلينبغ لهم الايمان
بالحديث وحي يؤمن بالله وبنبيه وقوله المبالاة والاشياء والوظائف الدينية والنفس في كل حال
شيعتهم وهذا يتم المذاهب صالهم دينيا ودنيا لان كيدوا به في ذلك في كل حال يعلم شيعته في ترك
السفر والاحتجاب لا اثر في ذلك ايضا لمعول في حجاب وصدقة في بيت وطعون في سفر وصدقة و
طعون في كل راحة وصدقة وان هذه الاشياء احوالها لا يرتفع على فعلها ولا تركها انما ولا الثواب
والى كيدوا يعلم شيعته ببينها وليس الغرض من التاديب الشيعية وتعليمهم في كل حال فاهاه هذا
الكل من احوالهم العياض على وجهه الاعتبار كما لا يخفى في الادان والافكار الخاتمة قوله
ففيه الاكفان في تمام التعليق فانه من غير شك ان الاكفان في كل حال فاهاه هذا
وكان الواجب على بيان دلالة لفظ المصنف على الكراهة دلالة الجاهة لوجه في اللفظ لفظ الجاهة
ظاهر اللفظ ما ادعاه ومنع ما بان وهو ادعاء من الغافر في كونه دعوى جارية عن الدليل

[illegible]

التفسير لما ذكرنا من الاصل فاستنبطنا على الاصل انما استنبطناه وهو قوله فان كان له قاطعة فقصبت
العليه في الاصل كما ذكرنا من النافذ في قوله وجعل للاصل ما لا ياتي وعدم تصنيع
الاجسام والاشياء في الجواز وقوله ومن لم يشأ ان لا يخرج منه في بعض اقسامه في شراؤه وكون
العله انما استنبطناه في الموضع وما اذا كان ضيفا فيض في البقيس من لم يأت بقاء فيكون
الصام بالجوهر في الما لا يجرى الكراهة للمرأة الصانعة لعدم كون علة الكراهة المرأة هو
جنسها لغير الما وجنسه فنفذت هذه التفسير يتوقف الحكم بالا ولوية هذا على ان العلة في الشقة
الحاصلة بالجميع بين اثنين من اولادها ما هو وانها عتقت عن ما ذكرنا في الما لا يجرى القطع ونحو
يكون ما هو العلة في الخصم لا بالطن والتحريم والا لكان في قبل الغير الذي عليه اتباع الواسع
وانما في خبره ان العلة هنا الشقة في فعله على انما يقع في الاية ان المشار اليها الاطفال
يشترى الحكم بالا ولوية على ان كلامه هذا اذا لم يكن بين التحيين ونظريته بالنظر الدقيق وجدته في
على الامام عليه السلام وبعبارة اخرى ومن وافقنا في جعله عدم التحليل لا شقة اهم ان يكون الشقة
مستلزمة للتحریم وان الكراهة فحالة قال لا يصلح ان يكون الشقة علة لعدم التحليل لان من لم يجرى
الاولوية حصول الشقة فيجاء الفاطمية عن غيره وهذا محض ادعاء على علم اذا لا تحصل
بالقول بالجميع كما ذهب اليه وفيه الكراهة كما قلنا في هذه هذا المقام فان الاولوية لو وجدت
وقمت لم تكن على كل من التحيين من غير ان افادهم جميع من الاثنين من ولد عليهما من عمر بطريق الاول
الجميع بين واحدة منهم ومن غير فاطمية وان كان الجميع من الاثنين من ولدا له بطريق الاولوية
واحدة وخاصة فاصل كما علمنا لا يجرى لتفصيل الشقة في الجميع وكان على جهة التعميم والكراهة

في القصة
روبويا اياي
واحدة

[illegible][illegible]

Handwritten text in Devanagari script, likely a continuation of the previous page, containing religious or philosophical verses.

[Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.]

والمعروف بالشيخ
مبايعة الشيخ
والشيخ
أوصاف

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

1894

تبرکات و تحفہ

[illegible]

12

تاریخ انجمن

1871

باب اول در بیان احوال و عیال

دایه مریشان

مجمع التفتيش
مجمع التفتيش
مجمع التفتيش

1874

عاست خیر

تحت

[illegible][illegible]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[illegible][illegible]

که در شکل از ارض اند و نفاد روح ادم اند الا قوت و هر که روح را درون نشیند و عقل
سلم نماید و درگاه کاه بر عقل غلبه میکند همچنانکه در شب تاریک اگر شخص در خانه تنها
بماند تا بعد از عقل میگوید که شب است و از جهاد نباید ترسید و هم میگوید که این
راست است لیکن از ترس میباید ترسید و چندان بر نفسش را اندک که او را تحمل غم
و شاید که او را از آن ترس بر خلاف فراموش شود و بواسطه آنکه در هر کجاست که قوت نیست
در بدن این چنین تصرف نیست قوت او را نیست کرده اند که از آنش مخلوقات رز که
همی جسم را از غصه انچه تاثیر نیست که انش را است در صراط و تعال
و نیز انکه صراطیست که مشعر به غیر از اصل صراط است که همانکه صراط حیرت برد و فرخ
از نور و نیز ترس از شمشیر که بر انجا باید گذشت و حال رسیدن و تسلیم است بفرمان خدای
از نیکان اعمال انسانی است که در برایشان ان اعمال را که در میان ایشان نشسته و در
و نیز ان ترس و نیست که سجده شود به ان علما و طایفه از مشرعه گفته اند که عباد از میان
رعایت عدالت در غیر از اعمال چنانکه هیچ تفاوت واقع نشود و حکما بطریق قبول
حکومت که در حکمت عملی از ان است که او را در قوت است که قوت نطفه بر او را که
اشیا و تدبیر بدن و انرا نفس ملک گویند و در قوت شهوات از بر صراط عالم و انرا
نفس بر خاسته سوم قوت غلبه از بر دفع ناپایم و انرا نفس سبع گویند و در هر
از این قوت را در اعمال خود سه مرتبه است چنانکه در کتب مشرعه از اوطاف و توفیق و توفیق
و در دو طرف منزه اند و در تعالی است و پسندیده حالت تنویر است انچه با هر

طرف اصلا مایل نباشد بلکه حق و طبع باشد و رعایت انچه در رعایت صعوبت و
و بر له انت که گذر چنین جسم باشد که وصف کرده شد و بعد از توضیح گفته اند که صراط
استقامت است و در افعال و احوال و مال این عبارت را به است بماند گفته شد و
باجله تاویل صراط شهوات و در تاویل چنان میگویند که انرا اعمال نیک و بد و کبر
و صغیره در روح ادم ثابت است و هر یک را به است علی الذی بالمراسه و حال هر یک در وی
روشنست و در حق مستقر نیست پس چنان است که اعمال و در یکدیگر انرا نه روشنست و
بر او عرضه کرده و پسندیده و ثابت نموده بر وجهی که نفس از آن نتوان کرد و تاویل بدان
همانست که گذشت و در قرآن مذکور است که در فرج راحه است و در بر اهل الطهاره
که انرا انچه در فرج در آید و شهوات که در است راحه است و راست ارباب تاویل در این باب
میگویند که حواس مدرکه که در ظاهر منزه از چنانکه معلوم است و در بطن و اندوه دیگران
مدک نیستند بلکه معاونان و داند حفظ یا به فرقه و هر یک از این حواس حاسه مدرکه
ادوار یا بجانب محسوسات و لذات حسیه میکشند پس هرگاه که ایشان عقل را منحصر خود را
تجارب عالم اجسام و لذات این کبر و در عالم ارواح غافل شود و فراموش کند و هر یک از این
حسوسات در راسخ مدرکه که در در فرج در آید و عقرب کشند و هرگاه که عقل این
حواس حسیه که را منحصرا داند و در تحصیل لذات علم و علم بر نفس صراط تعالی گذران
حاسه با عقل هم نیست در هر یک باشد و در احوال لذات روح را سازد و تاویل و طبقا
به است و در فرج چنان کرده اند که غنا بر صراط چهار است و ملکات خاصه سه چنانکه
معروف است و بعد از افلاک نیست پس هر روح که از عالم غنا حکم استقامت و در گذشت

و تره نزد عالم افلاک که عالم علویست و در این مختصات بشکانه بشکانه
در کائنات قرار شد و در مازان روح و طبقه و فرقه باشد از طبقات بشکانه
و هر روح که در فرج عالم علوی که در طبقه از طبقات بشکانه افلاک است قرار
طبقه باشد از طبقات است زیرا که روحی که عباد از افلاک اعظم است تحقیق نیست
چنانکه در حدیث آمده است و اگر کبر بر او نیز مستعلا شود از عالم اجسام خدای
گذشته باشد و در عالم ارواح و مجزوات که بر بعضی و شرف بالا جسمانیانند و در
لذات و در این حالت دیر نور انوار و سایر مجزوات قوت باشد و ان لذات
زیاده از نعم جنت و لذات است چنانکه کسی را مرتبه باشد فوق طبقات است و قول
بار بجان و لغت فلا تعقل نفس الخی طم فرقه اعیان اشاره آبان مرتبه و احواف
پیش اهل ظاهر عبارت از بنده ها که بر لاسوریت که در میان است و در فرج است
و بر انچه با عباد باشد که در عمل قاصر بوده اند تا ان وقت که انرا از اجازه دخول جنت
شود و احباب تاویل میگویند که ارواح منصفه بقضای علم و عمل و طبقات است
یا در مرتبه که فوق ان طبقات است چنانکه مذکور گشت و ارواح منصفه بر اهل عقاید
و اعمال اقرار در ملکات و فرقه باشد ان اهل الفلک و ارواح که از فضایل و روافد
ایشان از لذات است و در عقوبت و فرقه پس ان ارواح در مرتبه باشد بیک مرتبه
و در فرقه و احواف اشاره بان مرتبه است و انرا علم با لغت
حضرت سالت صلا الله علیه سلم جمهور است از نطفه و طیف گفته اند که در فرج جسم بود

بود و طایفه بران رفته اند که روح بود و موتیان قول است که در در آید آمده
و هر یک انیم و در روایت دیگر بنامانند انیت انیم و الیقان و اهل حدیث
میگویند که معراج و بود و روح در خواب پیش از بعثت و دیگر در بیدار بعد از
بعثت و در احادیث صحیحیه مشهوره ذکر براتی و جبریل است یکی چنانکه از شد
کردن براق و مذکور در جبریل و باز ماندن براق بریدن اسان و باز ماندن جبریل
بر نزدیک رف و دران حادث مذکور نیست و اگر چه در بعضی روایات ضعیفه موجود است
و بر بعضی دیگر که انرا انور نیز بصورت بودند و لغت قصه معراج جسمانی و در بیداری
چنانکه پیش اهل ظاهر است انکه که گذر کردن براق و دلیل است بر آنکه که در بیداری
نشسته است بلکه این و در کتب صحت معراج است و در حدیث و در حدیث جبریل
دلیل است بر آنکه این فرشته با وجود کلمات بسیار صحتها حضرت رسالت چه
محتاج است انست که خدام پاوشاد را مدد کنند و حال که در انقیاد نباید و انکم
بر مذهب اهل سنت و امامیه ظاهر است که ایشان انبیا را تفصل کرده اند بر ملائکه و
نور بر مذهب غیر است که چون پادشاه شخصی را از فرار و اکران کند یکی از مقربان
میفرستد که با او تواضع کند و او را سر کند و اگر چه مرتبه ان مقربان پادشاه باشد
و بر او مدد یاب چون جبریل علیه السلام برسد که از بار و معجز بود بیک پادشاه
حقیقه ناطق بر اینست که شخص از نور و در گذر و پادشاه برسد و مانده شدن
براق از انجاست باشد که او را قوت صعود و اسفل بر اسان هفت باشد و تاویل

معراج روح و شاد و خواب که موافق طایفه حکامت مبرات است بقدره مشهوره که دور
معتدیه معقول پیش روح در خواب تصور می شود بصورت محسوسات همچنانکه علم و
بصورته کتب مشلا و چون آنقدر معلوم شود و هیچ شبهه نیست در آنکه روح از آن
در معرفت ربان و حقایق اشیا محتاج است بکمال ظاهر و باطن و این جمیع مقوله
مگر اند و او را تمیز و مقصد رسانده است باین حواس و وجه که معقول و غیر معقول
در این معقول و غیر معقول است و باید و معاوضت و شش که تفرقه در عالم غناست
و فاضله و کمال ارواح باینکه خالی معقولی است و او را حکما عقل فعال
و در آن شرع جبریل گویند چنانکه گذشت پس از اینجهت حواس مستحضره که وسیله
و وصول است بطریق حقیقی در صورت مرکب پندیده بر روح قدر که قدرت ظهور
و چون طبیعت حواس است که باین محسوسات باطنی و در معرفت حقایق اشیا
و وصول به عالم ارواح و توفیق بجهت صمدیت مانع شوند اینجهت معقول و مرکب
شد و مرکب بران روح ظاهر شد و چون استیج حواس در معاوضت ظهور جبریل بود
اینجهت پیش روح در مبارک کسوت مدد حشر که در کتب پدید پوشید و باید
ماندن باقی بر رسیدن با همان هفتم صورت اینجهت باشد که حواس که قوا است
عصر اند که است و معاوضت و مرکب روح اند و وصول به معقول و لیکن معاوضت
ایشان معقول و بعد از آنجا معاوضت حواس کالات فایضه بر روح حقیقی
تجربیت باشد و سعی در آن مدخلی باشد و اشهر معاوضت حواس با همان هفتم

همچنین اشارت یافته تا سبعة سیاره در عالم غنیه و بعد از او ان بسیار ظاهر است
خیال که او اشیا که حال ایشان بر اینجهت پس با حواس است که در این ماده
عصر اند و حقایق بسیار است از آنکه فکله فصل پیش معاوضت و اندر و اما مقصود
رؤف اخضر که صنوبر و بر صنوبر افتاد غالب بود و رؤف که انداخته شد و غیره
برداشتند تا بهوش رسید و بجای این نهایت مشاهده که تاویل و تخیل کرد و اند
که چون در اسان هفتم معاوضت حواس نماند و سراسر باطنی که در دیده شد چنانکه
محض فوہیت بود رسید و آن روح قدر بر اینجا باطنی که لا کشید بخوبین و اسان ترین
و وجه پس از اینجهت است که ام معقولیت در صورت ایشان است که در عالم
زیباییست نزدیک روح مصور گشت و باز ماندن جبریل در این مقام طهارت بر وجه
جمو که بران رفقه اند که کمال او در معرفت که در کتب و کلمات می باشد که زیادت
شود بر کمال و شش تا یک و من و حیات و هر که پیش و در شکل معقول کمال
معرفت زاید می گویند که میسر صفا علی سلم و خود که آن رؤف اخضر که در بر روح
گاه مریا لا بر اینجهت که گویا او را بر آن و گاه مرا فرد او را در خاندان روحی
که عز از بالا فرد و افتد و حقیقت این حالت اشارت شده باشد که او را در کمال ترقی و منزل
پسند و کمال در شکل و توفیق است به توفیق زیادت و نقصان بر جبریل و در شکل
مصاحبت نباشد و در صفت شش پنج احکام شریعت باقیام حواس
و عوام میرسد و هر از اینجا منفعت بیاند و اظهار و شفیقانه احکام موجب غف

و دولت و تکلیف دنیا و آخرت می رود و احوال طریقت را خواص فهم میکنند و این
مشغول می شوند و پیشتر تمام از آنکه سبب است پس بخان طریقت در لباس شریعت
او باید که در آنجا حقا حویر و از د و هیچیک را در آنجا مقصد نباشد
و اما حقیقت که محض وحدت در عبارت تکفید و هر که که متوجه شود که توحید
اثبات کند اثبات خود کرده باشد و در توحید کردن و از اینجا تقدیر لازم آید پس
محض توحید و مشهور است و حقیقت سخن در توحید حقیقی میسر شود
و اگر که خواهد که اثبات کند چنان باشد که بسبب بیابان تحقیق الحیوان
روشن میگرداند و این خیال باطل و قصور فاسد بود و قصد از موزن زکات راه
دین و واصلات ارباب یقین در باب توحید توفیق طالبان است نه بیان حقیقت آن
و در یافتن مرتبه حقیقت بر وجه استمرار و رافقت میسر شود لیکن در این حیات فانی
از اصحاب ریاضت را که از بدن بکمال مقلع شده اند لعل از آن مرتبه چون برق
خاطف ظهور کند و اشارت ایشان بر توحید از اینجا تا سر دو عالم و توفیق المعنوی
و الیه المرجع و الماب
تویم است که در اینجهت

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله الاصل الصمد والصلوة على سيد الانبياء محمد وآله الميامين
رسالة في اثبات الواجب في توحيده وصفاته اقوال و بآية التوفيق جمع المكنات
العرفه التي كون لها الوجود والعدم الیه والكل من اجزاء ثلث وین يكون عبارة

باعتبار متباینها غیر متصفه بالموجودیه فلم یصف ثمرتها بالموجودیه فلم یربط المكنات بالوجود
التصویر الذی هو وجوده لذاته واذن لم یصف بالموجودیه وبنک نظر وجود واجب بانه وکونه
الوجود حقیقی طریقه حصر لم یکن الواجب وجوده لم یحقق الایجاد ولا الموجودیه لانه
کانت الموجودات بدون الواجب لیکن مطلق الایجاد و المکنات العرفه کما لیکن مطلق الوجود
وینما محال الذی لا دور لان مطلق الایجاد موقوف علی مطلق الوجود کما یوقف مطلق الوجود علی مطلق
الایجاد فمطلوبان الدور بدلا علی وجود الواجب طریقه حصر و یستلزم مطلق الایجاد
له ضروره حالیه تقدم ثمر علیه واما لم یبدل لیس الا الواجب بالذات فالوجود المطلق لیس الا
بالذات وبنک ثبت ان الواجب بالذات وجوده وانه محض الوجود حقیقی الذی باعتبار تصدیق
المکنات موجوده وانه قال کما ان کمال الوجود و هو کل الوجود واما ان الواجب محض الوجود
ولا تعدیه و لا یکن تجویبه الوجوده حالیه تقدم الثمر علی یقین ان لا شریک له الواجب لذاته
ولما کان المکنات المکنه حال کونها منقطع عن الواجب لاشیاء حضار لم لا یقوم ثمر منها
فانه و صار بمنزله الاوضاع فکما ان العرفه لا یقع ان تصفیه العلم و القدره لم یکن ان تصفیه شئی
فی المکنات العرفه بالعلم و القدره و لا یشر فی الصفا الکمالیه و لهذا قبل ان لا العرفه الا هو
الا هو و لا یبدل الا هو و لا یوجد الا هو و لا یؤثر الا هو و لا یفعل الا هو و لا یستعمل الا هو و لا یعلم
الا هو و لا یبصر الا هو بل الا هو الا هو و یضاهی ملاحظه ان المکنات المکنه لایستعمل الوجود
حقیقی معدوم و یظهر انه اولم یکن سران الوجود حقیقی و النور الحقیقی فی الوجود و انما یخبر بان
الوجوده فی العدد و النقطه و السیالیه فی الدایره المرسومه و اما لیکن یشر فی المکنات المکنه
الوجوده وجوده و ان المکنات حال کونها منقطع عن الوجود حقیقی لاشیاء محض و بنک

سجل
تصنيفه
ديوان الملك الناصر